

BONK! De slang beukte van onder de auto. Iedereen schreeuwde. BAM! Nog harder. KNAL! De Jeep knalde op zijn zij en iedereen gilte het uit. De slang klom op de auto en hapte in de ramen. We konden niet ontsnappen. Het raam waar ze wel uit konden, lag plat op de grond. 'SSSSSSSSSSSS!' siste de slang. Er was nog maar één mogelijkheid: De voorruit. Maar er was nergens een hamertje om de glazen mee in te slaan, dus ze waren écht gedoemd. 'Dit is geen normale slang. Deze slangensoort bestaat niet eens! Dan moet het een nieuwe zijn. Kijk naar die huid! Beige! En die ogen! Lila! Hoe dan?' zei de rondleider. RINKEL! Het glas werd aan diggelen gebeten en de slang kroop naar binnen. Iedereen rende naar het gebroken raam om te ontsnappen, terwijl sommige werden gebeten of getackeld. Haastig renden ze weg van de Jeep. Er waren vijftien man aan boord, inclusief ik en de begeleider, maar acht waren ontsnapt uit de chaos. De anderen kwamen er ook niet meer uit. Ik keek om me heen en zag een supergrote berg zand om achter te verstoppen. De slang kwam waarschijnlijk nu achter hen aan. Het was de enige mogelijke verstopplek op twee andere na. De ene was achter de auto, maar dan was je een te makkelijke prooi voor het vervloekte schepsel. De andere in de rivier, maar je kan niet eeuwig je adem in houden en het dier kon mogelijk ook zwemmen, en laten we dat nou niet riskeren. Ik riep dat ze achter me aan moesten komen, en we doken achter de heuvel. Gehurkt zaten we in absolute stilte te wachten. Zou het beest ze vinden? Ik keek voorzichtig over de heuvel heen. Het dier

zwom door het water, met de doden aan haar staart gebonden en ging sissen aan de overkant.

ROMMEL! Een beschimmelde piramide rees uit het gele zand en de driehoekige toren kwam met een knal tot stilstand. De slang kroop naar binnen, maar ik rende. Ik rende met al mijn energie achter hem aan; Ik kon ze niet in de steek laten. 'Giel! Giel! Wat doe je!' schreeuwden de overlevenden. De piramide begon weer te krimpen, sneller en sneller. Ik dook de Nijl in, en sprong er meteen weer uit aan de oever aan de andere kant. Ik rolde op mijn zij nog net door de poort en het geschreeuw van dat ik terug moest komen hield op. Stilte. Pure stilte. Ik keek op en zag een kilometerslange, met kaarsen verlichte gang met ongeveer om de meter een deur. KLAP. Een deur werd dichtgesmeten, ergens in de verte. Ik rende en rende en zag de deur met een bordje: Voederzaal. Het was te laat. Ik kon ze niet meer redden. Ik rende door. Ik zag een andere deur met een bordje met de tekst: 'Wensengeest'. Dat had ik nodig. Als ik die wensengeest had, zou ik ze weer tot leven kunnen brengen! Ik greep de klink vast, ik duwde en... Hij ging niet open. Ik probeerde te trekken. Ook niet. Ik keek om me heen. Elke deur had een bordje met allemaal een verschillende betekenis. Er moesten minstens duizend deuren zijn, maar ik moet die toch niet allemaal proberen of daar iets van een schakelaarsruimte die deuren opent op staat ofzo? Dan staan daar ook nog een honderden en nog eens honderden namen... Ik keek en zag een

sleutelgat. Maar waar is dan de sleutel? Ik gaf de deur nog eens een beuk en... Een alarm ging af.

Rode lichten flitsen in de torenhoge lucht. Ik ben erbij! Ik keek razendsnel om me heen en zag een deur zonder naam en zonder sleutelgat. Ik rende naar binnen. Deuren knalden open en het gesis kwam nog boven het luchtalarm uit. Ik keek om me heen. Daar! Een kast! Ik rende er naartoe en zodra ik binnen was draaide de kast met een ongelooflijke draai, de deur smeed zichzelf open en ik kwam in een andere zaal, vol met sleutels. Hoelang zou het duren voor de slangen hier komen? Ik las de bordjes en al snel zag ik de sleutel: Wensengeest. Ja! Ik greep de sleutel van het hangertje en klom de kast weer in. Een misselijkmakende draai en ik werd de kast weer uitgesmeten. Vreemd, er waren geen slangen hier. Het alarm was gestopt en er was geen gesis meer. Voorzichtig opende ik de deur... KRAAK! Met een afschuwelijk luid gepiep opende de deur. Ik verwachtte dat een slang me meteen aan zou vliegen, maar dat was niet zo blijkbaar. Ik rende naar de deur met de wensengeest. Klik! Hij opende! Nu kon ik ze terugbrengen. Ik keek om me heen; een kaart lag op de grond. O nee! Een doolhof? Ik heb geen tijd voor dit soort gigantische labyrinten. Ik rukte de kaart uit de grond, mopperde wat en volgde de weg door het labyrint. Het leek wel een uur te duren voor ik bij de uitgang was. Maar toen hoorde ik het: Gesis. Nee! De slangen kronkelen nu dwars door het doolhof, maar ik had de kaart, dus hopelijk zouden ze verdwalen? Misschien? Ik liep verder.